

Na pot.

„Zlata nimam, niti srebra,
ljubi sinko, otrok moj;
vendar nekaj, ko odhajaš,
moram dati ti s seboj.“

To so rekli dobra mati
tisto jutro, ko sem šel,
ko sem plašč, popotno torbo
si na rame bil nadel.

Pa k škropilniku stopili
z blagoslovljeno vodo,
križ na čelo naredili,
pa dejali so tako:

„Koder hodiš, hodi z Bogom,
ne pozabi ga nikdar,
naj ti solnce sreče sije
ali naj divja vihar.“

To naj bode brešno tvoje
v prevarljivi mrzli svet,
zvesto hrani v srcu vero,
za vse blago bodi vnet.“

In odšel sem z doma daleč,
daleč v tuj neznani kraj,
v dušo pa mi slöva majke
vedno romajo nazaj.

A. L.

